

Atomavfall

En naturvetenskapligt väl bevandrad vän upplyser mig om att hela jag är uppbyggd av atomer. Många, väldigt många. Ett faktum som förmodligen nuddat även mina tankebanor vid något tillfälle.

"Vi talar nu om kvadriljoner atomer bara i din enda kropp!" Som han förtydligar: "En kvadriljon är lika med en etta och 24 nollor i en oändligt lång rad efter sig!"

Jag känner hur nollorna kryper längs med hela kroppen, som om jag snubblat över någon illvillig rotstam och stått på huvudet i den största av myrstackar. Så fortsätter han, om möjligt ännu mera pedagogiskt kristallklart:

"En liten atom är 0,0000001 mm i diameter, alltså en tiomiljontedels millimeter. Med andra ord väldigt svår att se!"

Hans grimas påminner närmast om ett skevt leende.

"Alla dessa atomer finns i en viss ordning med bestämd struktur och är uppbyggda i olika molekyler. Kanske bara två eller tre atomer i vissa, men flera miljarder i andra."

Nu tolkar jag hans ansiktsuttryck som om han framför sig ser en gestalt, min gestalt, i form av myriader pyttesmå prickar.

"Struktur med ordning och reda, ja, det får man väl vara glad för", inflikar jag, inte utan viss syrlighet i rösten.

"Hursomhelst, när du en gång dör och kremeras upplöses hela din struktur, du skingras för vinden och blir till ett enda stort kaos. Men dina atomer finns ändå kvar på vårt klot och i atmosfären, de kan aldrig förstöras eller försvinna ut i sugande svarta hål i ett oändligt universum."

"Menar du att mina stackars utspridda atomer skulle kunna ta sig samman och hitta rätt på varandra igen? Vad de än haft för sig under tiden? Men tänk om de inte sätter ihop sig i exakt samma ordning och i samma molekyler som innan, vad händer med mig?"

"Bra fråga. Blir väl närmast vad vi kallar utveckling då ..."

* * *